

en Sygekasse eller ikke, maatte ske efter hans Indtægt, efter den Indtægtsgrænse, som fastsættes af Rigsdagsudvalget. Dette har imidlertid ikke kunnet gennemføres i det andet høje Ting, men den Tilføjelse, der kommer ind i § 6 gennem det foreliggende Lovforslag, siger jo i Realiteten det samme, og jeg kan derfor erklære mig tilfreds med denne.

I Lovens § 15 sker der den Ændring, at der gives Fribefordring, naar Lægen bor indenfor en Afstand fra den syge af 10 Kilometer, men ikke for længere Afstande, forudsat, at der er nærmere Læge, og at der eventuelt, hvor der opdages Misbrug af Kørselsbenyttelsen, kan fastsættes en Kontrolafgift. Naar man er Ven af sociale Love, skal man ogsaa sørge for, at disse ikke misbruges, saa at de bliver upopulære.

Jeg kan ligeledes slutte mig til den Bestemmelse, der er kommet ind i § 22 i Loven: at der i visse Tilfælde ikke nødvendigvis skal gives Lægehjælp, men kun delvis Lægehjælp. Det er jo kun en lille Dør, der her er ladt aaben, for at man kan klare sig i vanskelige Tilfælde; ogsaa hvis der eventuelt skulde blive stillet for store Krav fra en Lægekreds, er det godt, at der er en Ventil, som kan forhindre, at det hele bryder sammen, eller at Statskassen eller Sygekassen bliver prisdrevet. Jeg tror ikke, at denne Bestemmelse vil blive benyttet meget, thi saavel Sygekassernes Medlemmer som Lægerne er lige interesserede i, at der er et Kontraktforhold mellem dem, og at der bestaar et godt Forhold mellem dem. Lægerne behandler ubemidlede Sygekassepatienter for en moderat Betaling, men det er jo dog saa ogsaa Forudsætningen, at det skal være *ubemidlede* Sygekassepatienter. Men Lægerne har den store Fordel, at de altid ved, hvor de skal hente Pengene, og det er jo noget, som alle, der skal have Regninger betalt, sætter Pris paa; ogsaa Lægerne er derfor interesserede i, at staa i et godt Forhold til Sygekasserne.

Jeg tror derfor, at de frygtelig sørgelige Følger, som blev oprullet baade af det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) og af det ærede 18de tingvalgte Medlem (Johanne Rambusch) om

den Ulykke og Elendighed, der vilde opstaa som Følge af denne Revision af Sygekasseloven, er spildte Skræmmebilleder. Ærede Medlemmer kunde jo vente og se, om det nu ogsaa bliver saadan. Jeg tror, at den Opgave, der her ligger for, er løst heldigt. Det er min Overbevisning, at Sygekasserne vil kunne klare sig uden det forhøjede Kontingent. De vil ved den Tilpasningsevne, som de ganske sikkert har, kunne bringe Budgettet noget nedad. Statstilskuddet skal jo kun ned med omtrent Halvdelen af det, det er vokset siden 1920. Og jeg tror, vi vil faa en Støtte hos Lægerne. De allerfleste af disse er jo humane og velmenende Folk, som gør et stort Arbejde for Sygekasserne. De vil sikkert ogsaa have Forstaaelsen af, at man her som i alle andre Forhold maa tilbage til normale Tilstande. Der vil maaske ogsaa kunne spares paa Administrationen, og der vil kunne spares paa Medicin, det er der ingen Tvivl om. Hvis Lægerne skulde sige deres oprigtige Mening, saa er i mangfoldige Tilfælde Medicinen ikke noget Middel til at jage Sygdommen bort, men kun et Middel til at tilfredsstille den syge til en vis Grad. Selvfølgelig er der Tilfælde, hvor Medicin er nyttig og gavnlig; men at Medicin baade af bemidlede og ubemidlede bruges i langt større Grad, end nødvendigt og gavnligt er, er vist ganske sikkert.

Jeg skal da paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til hurtig og velvillig Behandling, idet jeg udtaler Overbevisningen om, at Sygekasserne efter denne Nedskæring vil kunne leve deres Liv videre uden at svækkes, til Gavn for hele den Del af Befolkningen, som de er bestemt for.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingen.

Tingets næste Møde afholdes i Morgen Kl. 1¹/₂ med følgende Dagsorden:

1) *Afgørelse af Formandens Forslag med Hensyn til Behandlingen af:*

a. Forslag til Rigsdagsbeslutning om Afslutning af en Traktat vedrørende Forligsbehandling, retlig Afgørelse og Voldgift mellem Danmark og Belgien.